treball
proletaris de tots els països uneu-vos!
òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya
Nº 367 Barcelona, 22 de maig del 1973 Preu 5 ptes.

DECLARACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU DEL P.S.U.C.

Enfront de les provocacions ultres i la descomposició del règim
ENDAVANT EN LA LLUITA PER LA LLIBERTAT!

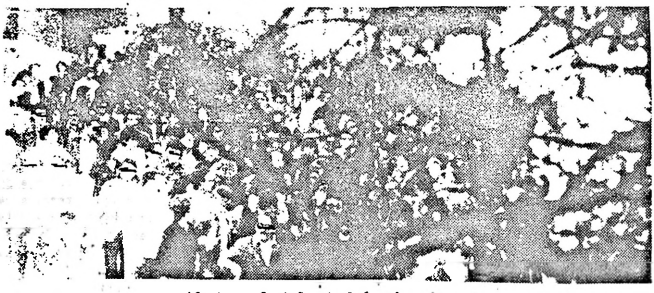

Deu mil persones es manifesten a Sant Cugat el 1er de maig.

La mort en circumstàncies estranyes d'un subinspector de la brigada político social de Madrid el darrer 1er de Maig ha servit de pretext als "ultres" per desencadenar una campanya històrica d'incitació a la venjança, a l'endurinent de la repressió i la guerra sense quarter contra els "rojos", qualificatiu que assignen a tots els adversaris de la dictadura.

La campanya, d'una gran virulència, ha commogut l'opinió pública del país i ha intensificat la lluita interna entre les camarilles governants, accelerant més encara el procés de descomposició del règim. (segueix a les pàgs. 4 i 5)

SALVATGES TORTURES A MADRID

La mort del policia ha desfermat una allau d'histèria i de sadisme entre els agents de la Brigada Social de Madrid. El mateix dia 1 es van concentrar nombroses policies a la Direcció General i van increpar violentament el cap superior coronel Quintero, que va fer detenir un dels seus subordinats per la Policia Armada.

En el curs de les detencions i dels interrogatoris ha sortit la bèstia feixista mostrant la seva cara més increïblement criminal i cruel.

Una simple mostra:

José Luís Jiménez Tavero, de 18 anys, detingut l'1 de Maig, té l'esquena destrossada. Va ser objecte de tota mena de violències i vexacions des del moment de la detenció. Li van estirar el cabell fins a arrencar-n'hi grans clapes. Amb el cap li van donar cops molt forts contra una taula. Li van trepitjar els talons i les cames; li van donar puntades de peu als testicles. En el curs d'un interrogatori ininterromput de 12 hores va ser colpejat sense parar a totes les parts del cos.

En una situació semblant es troben, entre altres: Paloma del Hoyo Sevilla, Gloria Oliva Calvo, Petra de la Torre, Mª Luz de la Piedad Córdoba, José Luís Luengo Velasco, Antonio Jaldn Ramos, Luís Manuel Barragán Montero, Jesús Valero del Pino, Juan Díez Farina, José Ramón Mas Mayoral, Ildefonso López Dobías, Mª Carmen López Rodríguez, Manuel Losada Cabrera, Antonio Hernández Lanzana, Gabriel Mozo Ruiz, Fernando Cuerva Martín i Luís Martínez de Francisco.

DETUREM AQUESTA BARBARIE! IMPEDIM QUE AQUESTA PÚRRIA SÀDICA I HOMICIDA SEGUEIXI ACTUANT LLIUREMENT! MOBILITZEM TOTA L'OPINIÓ CONTRA AQUESTS CRIMS!

(Informació API.)

Foto: 1er de Maig, Madrid

ALTRES INFORMACIONS DEL 1er. DE MAIG

Tarragona

Convocada per les Comissions Obreres, manifestació d'unes 400 persones a la Rambla a les 20,45 el dia 1. La policia ataca a l'alçada del cafè Moto-Club i es produeix un enfrontament molt dur: hi ha 10 detinguts, entre ells un professor universitari i un obrer de la construcció que, nostrant les manilles, crida en veu alta: "Aquesta és l'Espanya de Franco!". Es formen comissions de dones a Bonavista, Torreforta i altres barris, que van al conissariat. Un dia més tard són alliberats tots els detinguts.

Amposta

Sortida de 300 persones el dia 1 a una esplanada pròxima.

Lleida

El dia 1 la HOAC organitzà una missa a St. Pere en memòria dels obrers morts durant l'any, amb la participació del bisbe Malla Call. A la sortida desfilen 170 persones pel carrer Major.

Mataró

Sortida al camp el dia 1 d'unes 100 persones; després van a Sant Cugat.

Santa Coloma

Sortida, el dia 29, d'unes 150 persones a Vidrà. Manifestació d'unes 500 persones el dia 30 (veure TREBALL 366). El dia 1, concentració al "merendero" de St. Geroni i anada a Sant Cugat.

Badalona

Sortida el matí del dia 1 a les Planes d'alguns centenars de persones; assemblea i anada a Sant Cugat.

Prat de Llobregat

El dia 27 es van reunir uns 700 representants obrers de tots els rams a la CNS, on es va llegir un document que planteja les reivindicacions obreres (també el dret de vaga i la llibertat sindical) i la protesta pel crim del Besòs. El document ha recollit ja 1.000 firmes.

El dia 1 sortida d'unes 50 persones a Garraf i d'unes 125 a Les Planes; aquestes fan assemblea i van a la tarda a St. Cugat.

Sant Vicens dels Horts

Sortida el dia 1 al matí d'unes 170 persones de St. Vicens i St. Andreu de la Barca al lloc dit "Sant Antoni". Una quarantena van a Sant Cugat.

Terrassa

El dia 1 al matí es concentren unes 800 persones a St. Miquel de Conteres. Es celebren 4 assemblees per rams (tèxtil, metall, construcció i ensenyament), i després una de general. Es va en petits grups a Sant Cugat. A la tornada es manifesten 400 persones al barri de St. Llorenç durant un quart d'hora sense incidents.

Sant Cugat

El dia 28, atur de 1/2 hora a la CONDIESEL (Metall, 700 treb.) i manifestació dintre de la fàbrica per celebrar el Primer de Maig i contra la repressió patronal.

Sabadell

El dia 27 manifestació de 200 persones a la Creu de Barberà contra l'encarriment del servei d'autobusos. El dia 30 manifestació de prop de 200 persones a Can Oriac pel mateix motiu; atur a l'obra de l'empresa Palau (Pl. de l'Angel). El dia 1 boicot als transports i anada massiva a Sant Cugat.

Ripollet

Assemblea el matí del dia 1 d'unes 50 a 100 persones, que després van a Sant Cugat.

A Sant Cugat van assistir també manifestants de Cerdanyola, Montornès, Rubí, Igualada, Hospitalet i de molts barris de BARCELONA. La Seat hi va tenir una presència molt destacada.

Les sortides del matí es van caracteritzar per la celebració d'ASSEMBLEES on es va parlar dels problemes de la classe obrera i de CC.OO., del moment polític i de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Es van cantar cants revolucionaris i es van llançar crits de combat. En general, ha imperat l'entusiasme, que va culminar a SANT CUGAT; el pes de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA n'ha sortit reforçat, com també el Partit, que ha fet molts ingressos.

La crida de l'Assemblea de Catalunya A SANT CUGAT

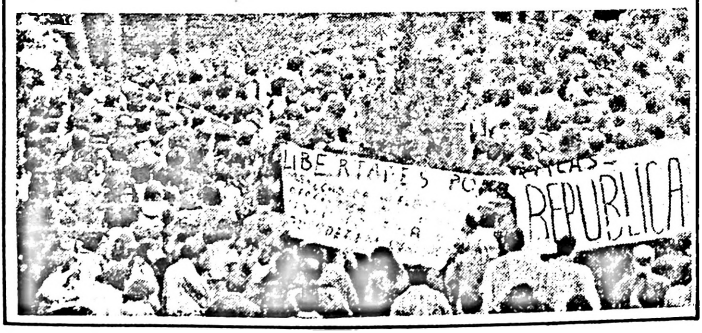

Noves accions/noves experiències de lluita

SEAT · PAPELERA · OLIVETTI · LA MINA · AFA · IBERIA RADIO · SINTER METAL

L'àmplia mobilització solidària que es va aixecar enfront de l'assassinat de Manuel Fernández Márquez, va significar un nou impuls a tot el combat de masses, a la cada cop més conscient exigència de liquidació de la dictadura. Va significar un gran avanç en l'experiència de les formes de lluita característiques de la Vaga General.

Des de finals d'abril vàries de les grans fàbriques de Barcelona i dels seus voltants han passat a l'acció oberta amb notable força i continuïtat: SEAT, PAPELERA, HISPANO OLIVETTI, LA MINA, AFA, IBERIA RADIO, SINTERMETAL...

Contingut reivindicatiu-solidari-polític de la lluita

Solidaritat amb la Tèrmica, solidaritat amb SEAT, són elements que apareixen d'una o altra manera al començament d'aquestes lluites. Solidaritat en el motiu de lluita conscientment expressat o en l'elevació del clima de tensió reivindicativa, d'indignació dels treballadors. Quan, com en les empreses citades, al motiu solidari s'hi han incorporat els motius propis de lluita, les reivindicacions pendents, l'acció ha guanyat més alt nivell, més força, més continuïtat.

I, juntament amb el contingut reivindicatiu-solidari, aquestes últimes lluites tenen també una gran força política. Per allò que de política té tota acció obrera, però també perquè la lluita contra els nous augments de la Seguretat Social apunta directament contra el govern lladre que utilitza els fons de la Seguretat Social (pagats pels treballadors) pels negocis de l'oligarquia. Respecte a la lluita contra aquest nou robatori, hem d'assenyalar una resposta desigual, no coincident, en el temps i en la geografia catalana. Això es deu tant a que l'acció reivindicativa NO TÉ necessàriament la mateixa dinàmica, el mateix ritme, a tot arreu (per exemple el dia de cobrar, el dia en què es veu, es toca, el robatori, no es el mateix a tots els llocs), com a la desigual sensibilitat política per comprendre la significació i importància d'aquesta reivindicació (NI UN CÈNTIM MÉS A AQUEST GOVERN DE LLADRES I ASSASSINS!, NI UN CÈNTIM MENYS EN EL SALARI DELS TREBALLADORS!), davant la

Cartell editat i difós a Itàlia contra la repressió feixista a Espanya.

possibilitat d'expressar a través d'ella TOTS els motius de lluita pendents. Avui l'exigència que les empreses siguin les qui paguin els augments de la Seguretat Social, l'IRTP, enllaça amb la lluita per NOUS AUGMENTS de salaris, augments per fer front a aquests descomptes i també als nous augments de preus, a l'encariment de la vida que s'accelera alhora que, dia rera dia, es publiquen els beneficis de milions i milions que han obtingut les grans empreses i que constitueixen un insult, una provocació, a la classe obrera, que ha d'arrancar cada pesseta amb una dura lluita.

> A RIVIERE, CONDIESEL i altres empreses els patrons han acceptat, després de diverses accions, fer-se càrrec dels nous augments de la Seguretat Social.

Tancaments-lock-out-resposta de masses

Per la creixent importància i extensió de les ASSEMBLEES i per la imposició del dret a fer-les, la resposta repressiva és cada vegada més el TANCAMENT de les empreses, el LOCK-OUT, la sanció col.lectiva amb suspensió de feina i sou per uns dies. S'intenta trencar la unitat tancant l'empresa.

Per això, juntament amb la denúncia del lock-out per tots els mitjans i a tot arreu, cal trobar les formes per tal de mantenir, desenvolupar, consolidar, la UNITÀT física dels treballadors: ASSEMBLEES a les portes de les fàbriques (OLIVETTI), als locals de la CNS (PAPELERA), al carrer (en grups pels diferents barris, els de SEAT).

S'ha començat a plantejar en aquestes lluites la demanda col.lectiva dels treballadors sancionats, de TOTS, a Magistratura i a la Delegació de Treball. A sanció col.lectiva, demanda col.lectiva! Poden ser una important contribució a la unitat organitzada dels treballadors.

La projecció de l'acció a tota la classe obrera i a tota la població, que trenca l'aïllament de tota acció, que desenvolupa el lligam d'unes lluites amb altres, es produeix cada cop més amb més amplitud. Així s'ha fet en diferent grau a la PAPELERA (i s'assolí una gran sensibilització a tot EL PRAT), a OLIVETTI, IBERIA-RADIO, a LA MINA, a SEAT. Això crea vincles, vies de relació i mobilització.

Actuació dels acomiadats i sancionats

És important l'acció unida dels acomiadats i sancionats. Que els dirigents represaliats continuïn, desenvolupin inclusivament, la seva funció dirigent, garanteix la continuïtat i extensió de la lluita, potencia nous dirigents i és una eficaç defensa contra la repressió. I hi ha condicions per tal que els acomiadats i represaliats de diferents empreses coordinin obertament la seva actuació.

Continuitat de la lluita

La demostrada combativitat de les masses, el fet que ens trobem "en el període de realització de la Vaga General", poden induir errònieament a FORÇAR la lluita, a allargar-la més enllà del que la DECISIÓ COL.LECTIVA dels treballadors permet, a pensar com a "única" en la forma de lluita de la VAGA.

Aquest és un perill real davant el qual no s'hi val predicar "prudències", sinó una responsable capacitat DIRIGENT. Saber que la recuperació després d'una lluita és ràpida, molt ràpida en ocasions. Els treballadors tornen al combat aviat si l'avantguarda és capaç d'analitzar la pròpia experiència en el curs de l'acció i descobrir, AMB LES MASSES, les seves característiques, explicar-les i orientar els objectius de lluita més adients a cada moment, tot elaborant les decisions amb els treballadors.

Declaració del Comitè Executiu del P.S.U.C

(ve de la pàg. 1)

Agafant com excusa la mort del subinspector, bandes de policies de la brigada político-social i d'altres energúmens feixistes -encapçalats pel general Iniesta Cano, Blas Piñar i altres personatges oficials destacats - van recórrer els carrers de la capital d'Espanya tot vociferant: ¡Rojos al paredón! ¡Tarancón al paredón! ¡Abajo los débiles! ¡Garicano dimisión! ¡Gobierno dimisión! ¡Muera Juan Carlos! ¡Viva el fascismo! ¡Viva Franco! ¡El ejército al poder! ¡Iniesta al poder! etc. etc., tot cantant el "Cara al sol" i l'himne nazi "Yo tenía un camarada" i manifestant així el propòsit dels grups "ultres" de crear un clima de terror entre la població, de comprometre l'exèrcit en els seus plans insensats i d'ampliar les seves posicions en l'aparell de l'Estat a costes dels "dèbils".

Pressionat pels esdeveniments, el govern va celebrar una reunió extraordinària, després de la qual va publicar un comunicat en el qual afirma la seva tradicional política repressiva i promet més mitjans a la força pública, però sense anunciar cap mida que alteri la correlació de forces existent fins ara entre les camarilles governamentals.

La incapacitat dels "ultres" per muntar, com en d'altres ocasions, manifestacions de masses (la premsa de Madrid calcula que en la més gran hi havia entre 5 i 7 mil persones) ha posat en relleu amb una gran força l'afllament en què es troben, raó per la qual no es pot deixar de banda que la crisi governamental latent assoleixi una inclinació oposada a la que intentaven donar-li els promotors dels aldarulls madrilenys.

La majoria dels periòdics i revistes d'empresa del país han jutjat severament les manifestacions "ultres" i, tot i condemnant igualment la violència "d'esquerra i de dreta", han dedicat una atenció preferent a argumentar el seu rebuig de la violència "ultra".

Les manifestacions feixistes de Madrid - composades principalment de policies i encapçalades per personatges estretament lligats a Franco o a algun dels seus ministres - han fet que amplis sectors de la població prenguin consciència del perill que representa per la pau i el futur del país l'existència no sols de grups nostàlgics de la guerra civil que propugnen l'extermini físic dels seus adversaris polítics, sinó d'un règim i un govern feixistes en els que aquests grups tenen una influència evident.

Les manifestacions no anaven dirigides globalment contra el govern, sinó contra alguns ministres i a favor d'una política encara més retrògrada i reaccionària que l'actual, política que té defensors oberts i encoberts en el mateix govern.

D'això es desprèn que, malgrat les pressions exercides sobre ells, sigui difícil pel tàndem Franco-Carrero que domina l'equip governamental de prendre mesures repressives contra els "ultres", que constitueixen en realitat la seva principal força de suport.

També és improbable que els "dèbils" del govern o els neocentristes que es mouen en els marcs del sistema vulguin realment aturar els peus als "ultres", car aquests els són útils per garantir la continuïtat del règim actual, per donar una aparència liberal a la seva posició "centrista" i per justificar la seva oposició a una obertura democràtica.

Això no obstant, no es pot oblidar que el conflicte entre "ultres" i "neocentristes" és l'expressió de necessitats objectives que poden determinar un desplaçament de forces que, sense afectar directament el nucli de poder, enforteixi les posicions "neocentristes". Però això no farà res més que perllongar la situació actual.

Per tallar els excessos "ultres" i el perill de futurs xocs sagnants entre espanyols, és imprescindible desfer-se de Franco i de la seva dictadura; cal instaurar un Govern Provisional d'amplia coalició que decreti l'amnistia, restauri les llibertats polítiques i convoqui eleccions a Corts Constituents per establir el règim futur; és indispensable que les forces d'oposició d'esquerra i de dreta concloguin un acord (el Pacte per la Llibertat) i es col·loquin al davant de la lluita de masses per dur-les a la vaga nacional; cal imposar l'alternativa democràtica, és a dir, realitzar la revolució política que proposem els comunistes.

La violència - també la que va causar la mort del policia de Madrid el 1er de maig i que els comunistes considerem perjudicial per la lluita - és a Espanya el fruit natural d'un sistema de poder que nega les llibertats i drets fonamentals, la conseqüència obligada d'una política repressiva en el balanç de la qual s'inscriuen la mort a trets al carrer per la força pública de 17 obrers i estudiants durant els darrers quatre anys; la institucionalització dels processos polítics monstruosos com el que es tramita a Camacho i els seus companys; la generalització del lock-out patronal, dels acomiadamentes i les sancions còntra els treballadors que defensen els seus drets, agreujats aquests dies a Catalunya; la legalització de fet de les tortures policíaques, que han estat salvatgement aplicades als detinguts a Madrid el 1er de maig i que el passat mes d'abril varen posar a la vora de la mort l'estudiant de Barcelona Miquel Josep Anduig.

La impotència històrics ultra pels carrers de Madrid. L'espantall Blas Piñar.

El govern Franco-Carrero és responsable també dels actes vandàlics perpetrats pels "Guerrilleros de Cristo Rey", el "PENS" i altres grups parapolicíacs que agrèdeixen les persones, assalten els despatxos dels advocats laboralistes, les llibreries progressistes, els centres religiosos, etc., i que varen saquejar recentment a Barcelona el local de la revista catòlica "AGERMANAMENT".

La violència que sorgeix o pot sorgir entre les masses és també, fonamentalment, un resultat de la violència institucionalitzada, de la repressió que s'exerceix des del poder sobre els treballadors i el poble en general, del segrestament per la dictadura dels drets de reunió i manifestació, de paraula i premsa, d'associació, de vaga i altres universalment reconeguts.

El 1er. de maig es varen reunir i es manifestaren a Sant Cugat més de deu mil antifranquistes sense que es produïssin incidents. Però si la força pública hagués atacat violentament els manifestants, com ho fa correntment, a Sant Cugat s'hagués esdevingut probablement una nova tragèdia.

S'equivoquen aquells qui pensen que amb intensificar la repressió i la violència des del poder van a matar les aspiracions dels treballadors i del poble

en general a una vida millor, a la participació en els assumptes públics, a l'exercici de la seva sobirania. Van errats aquells qui creuen que per mitjà de l'enfriment de la repressió i la propagació de la violència van a deturar l'ascens i extensió de la lluita obrera i popular, el procès d'estructuració dels moviments de masses, l'avanç cap a un acord entre les diferents forces d'oposició per imposar un canvi democràtic.

La reacció dels treballadors i del poble de Catalunya a l'assassinat a Sant Adrià del Besòs del treballador Manuel Fernàndez Màrquez -mort a trats per la força pública en compliment de la política repressiva governamental-, mostra que la repressió no actua solament com a fre de la lluita, sinó que troba una resposta cada cop més vigorosa de les forces d'oposició i de les masses; mostra que la repressió accelera també el procés de descomposició interna del règim; mostra que la repressió no salvarà el franquisme sinó que precipitarà la seva fi.

El 3 d'abril es va iniciar a Catalunya una ofensiva obrera i popular sense precedents que es va traduir en aturs i assemblees a més de 200 empreses amb uns 150.000 treballadors; en la generalització a barris i pobles de les reunions, manifestacions de carrer i altres actes de protesta; en vagues i manifestacions d'estudiants i ensenyants; en la publicació de declaracions contestatàries de l'Església, els Col.legis Professionals i altres entitats legals; en l'aparició de noves formes de lluita, com els funerals o els tancaments de comerços i altres establiments; en la revitalització i extensió del moviment de C.O.; en la intensificació de la col.laboració entre els distints moviments de masses i els diferents partits i grups polítics d'oposició.

Aquesta ofensiva obrera i popular va representar la millor preparació del 1er de maig, celebrat enguany a través d'innombrables actes, tant a Barcelona com a comarques. El més important en va ésser sens cap mena de dubte l'"ocupació democràtica de Sant Cugat", convocada per l'Assemblea de Catalunya, que va reunir més de deu milhomes i dones de condició social distinta en una emotiva manifestació de solidaritat amb la lluita de la classe obrera,-representada especialment a Sant Cugat pels treballadors de SEAT, en vaga des del 28 d'abril i sancionats col.lectivament per l'empresa- i en recolzament dels quatre punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya:

1. La consecució de l'amnistia general per als presos i exiliats polítics.

2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical- de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés del poble al poder econòmic i polític.

3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut del 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

L'èxit de la concentració de Sant Cugat expressa de manera contundent la representativitat de l'Assemblea de Catalunya, la seva capacitat de convocatòria, la validesa del seu programa, base actual de la convergència del poble de Catalunya en la lluita per la llibertat.

D'altra banda, que la majoria dels participants acudissin a Sant Cugat des dels barris barcelonins, des de les ciutats industrials de la rodalia i des de les comarques en grups estructurats, assenyala un progrés capital en l'organització unitària de les masses a nivell local, de barri i de centre de treball, fonament de l'Assemblea de Catalunya en la lluita pel canvi democràtic.

Aquest fet té encara més gran significació si es considera que en les últimes lluites obreres els vaguistes de les grans empreses tenoeixen a organitzar-se ells mateixos en piquets de popularització de les seves reivindicacions i d'extensió de la lluita, mètode que s'està confirmant com el més eficaç per tal de generalitzar les accions i per impulsar el moviment de Comissions Obreres, que ha de ser, abans que tot, marc i vehicle per facilitar la trobada, l'entesa i l'ajut mutu dels treballadors en lluita.

Els progressos de la unitat per la base que constatem han d'ésser un estímul per consolidar-los i ampliar-los; per promoure formes de relació i coordinació dels nombrosos dirigents de masses que sorgeixen de la lluita obrera i popular; per constituir als diferents nivells coordinadores unitàries de Comissions Obreres autènticament representatives; per facilitar la trobada i la convergència a nivell local, sectorial i comarcal dels distints partits polítics, moviments de masses, agrupacions legals o paralegals progressistes i personalitats representatives diverses, en la lluita pels objectius programàtics de l'Assemblea de Catalunya i, de ser possible, en plataformes o nuclis unitaris estables que irradiïn la influència de l'Assemblea a tot Catalunya.

Un resultat d'aquesta acció serà l'ampliació de l'avantguarda i la seva fusió amb les grans masses, la disposició de les quals per la lluita marxa de vegades per davant de la capacitat de l'avantguarda per orientar-les i dirigir-les degudament, per assimilar i generalitzar les ensenyances de cada acció, per promoure formes d'acció que corresponguin a l'etapa de realització de la vaga general.

Per a això, l'avantguarda -els comunistes en primer lloc- ha de considerar la defensa de les reivindicacions econòmiques de les masses i la utilització de mitjans de lluita oberta (assemblees de treballadors, d'enllaços i jurats, de veïns, etc.) legals i paralegals, com a elements bàsics de la lluita de masses, decisius per incorporar a l'acció la immensa majoria dels treballadors i perquè la lluita política assoleixi també proporcions massives.

Els combats que aquests dies lliuren els treballadors de SEAT, LA PAPELERA del Prat, HISPANO OLIVETTI, FICEA, AFA, IBERIA RADIO, PIRELLI de Manresa i altres grans empreses, proclamen que la lluita obrera assoleix ja la continuïtat i permanència característiques del perfode de realització de la vaga general, a la qual s'arribarà principalment per l'elevació encara més gran del nivell de permanència i continuïtat de les lluites i per l'extensió de la seva coordinació i generalització a àrees geogràfiquès cada vegada més extenses.

El desenvolupament d'aquest procés, ja en marxa inconmenible, i la conclusió del Pacta per la Llibertat, menaran en un moment donat a la paralització del treball als centres vitals del país, a l'ocupació del carrer per les masses i a la constitució a tot arreu dels òrgans de poder que substituïran els de la dictadura i que aplicaran els punts de l'alternativa democràtica.

Enfront de les provocacions "ultres" i de la descomposició del règim: Impulsem la lluita i la unitat dels treballadors, dels estudiants i intel.lectuals, dels camperols, dels petits comerciants i industrials, de tota la població!

Reforcem el moviment de Comissions Obreres!

Impulsem a barris, pobles i ciutats la convergència democràtica en la lluita pels quatre punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya, en marxa cap a la la seva segona sessió plenària!

ENDAVANT EN LA LLUITA PER LA LLIBERTAT!

Barcelona, 16 de maig del 1973.

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

Mataró
Expulsions a l'Institut

El 27 d'abril foren expulsats 21 estudiants de batxillerat nocturn de l'Institut Alejandro Satorras per la directora, Carmen Arregui. Els alumnes havien realitzat aturs reclamant els drets de reunió i associació.

La Coordinadora d'estudiants de Mataró va convocar una manifestació, a la qual van acudir, el 3 de maig, 400 persones. La policia va carregar brutalment i va practicar 11 detencions. L'endemà es va produir una "segunda" d'estudiants davant l'Institut.

Una nova base americana: L'Alcaldia de Barcelona

El Dit ha dit: "mister" Masó. I "mister" Enric Masó Vàzquez, gran capitalista, iniciat i completat als Estats Units en l'art dels negocis, vinculat al Pentàgon i a la CIA (ha col.laborat en construccions de satèl.lits ianquis i va construir l'emissora de la CIA Ràdio Liberty, enclavada a la nostra terra, a fals, que vessa el seu verf cap els països socialistes) ha esdevingut alcalde de Barcelona per decret del Ministeri de Governació.

D'això en Sánchez Bella en diu "elegir". Deia el ministre d'informació: "...s'ha volgut elegir, per alcalde de Barcelona, un executiu a nivell de la nostra època i a l'altura de les necessitats de la nació". Hem d'entendre: "...s'ha volgut imposar, per alcalde de Barcelona, un executiu a nivell de Watergate i a l'altura de les necessitats de la nació...americana".

I, efectivament, aquest és l'home. A part dels seus embolics als Estats Units i del seu lligam amb la CIA, al nostre país és propietari o talla el bacallà en nombroses empreses grans. Amo de "Compañía de Electrónica y Comunicaciones, SA", una de les més fortes del sector a Espanya, de la "Compañía Bedaux Española", d'"Auto Electricidad" i FEMSA (fusionades), president de TABASA (túnels del Tibidabo), vicepresident i fundador del "Banco Industrial de Cataluña". Home de confiança del govern franquista té alts càrrecs en empreses de l'INI, entre elles "Construcciones Aeronáuticas, SA" i "Hispano Aviación, SA", de les quals és president. És conseller de l'empresa francesa "Airbus Industries" i de l'anglesa "Europlanes Limited", etc., etc. Ja es pot veure de quina mena de pardal es tracta i quines immenses possibilitats hi deu veure en l'alcaldia d'una ciutat com Barcelona!

I, a més a més, té una indispensable qualitat: la demagògia. Ja ha anunciat que renunciarà als seus càrrecs a TABASA i al "Banco Industrial de Cataluña", per no topar amb els interessos de l'Ajuntament... A qui vol enganyar, "mister" Masó?

L'ultim homenatge a Porcioles
300 VEÏNS ES MANIFESTEN A L'AJUNTAMENT

Un ple municipal fora de sèrie va ser el del dia 10 de maig a Barcelona per la presència a l'Ajuntament de més de 300 ciutadans que anaven a exigir respecte als seus drets, que anaven a fer sentir la seva veu. Presència insòlita i que va trencar l'habitual somnolència pacífica del consistori.

L'alcalde i els seus fidels regidors estaven espaordits. Bona prova n'és que, quan anava a començar la sessió, grimpant com a micós des de la sala, es van situar en els primers reglés de la tribuna destinada al públic una colla de policies secretes i funcionaris. Un curiós espectacle de circ destinat a reduir la ja minsa capacitat de la tribuna pública i a "protegir" els senyors regidors. Estranya forma de "diàleg" aquesta!

Aquest dia s'havien de discutir en el ple algunes assumptes molt importants. Entre ells el pla parcial d'ordenació de Vallbona, Torre Baró i Trinitat, els que es refereixen als enllaços del I i II cinturons de ronda i accés al túnel del Tibidabo per la plaça de Lesseps i el de remodelació del polígon comprès entre Diagonal, Numància, Béu i Mata i Entença. Tota una sèrie de projectes que, tal com estan enfocats per les autoritats municipals signifiquen especulació, desori, beneficis per a uns quants i greus perjudicis per a molts. Per això, en representació de la ciutat, des de les nou del matí començaren a congregar-se a l'Ajuntament veïns dels "9 barris", de Lesseps, de les Corts, del Carmelo i Horta, fins arribar a ésser més de tres-cents.

Dins de l'anomenada "planta noble", els veïns es posaren unes viseres de cartó on havien escrit les seves justes exigències: "PISOS SI, RATES NO", "VOLEM ESCOLES", "NO A L'ESPECULACIÓ", "HOSPITALS ALS NOSTRES BARRIS", i així per un semblant. No van faltar, és clar, els intents intimidatoris; però sense resultat.

A proposta d'en Porcioles els plans esmentats varen quedar "damunt de la taula". No es van atrevir ni tot just a iniciar-ne la discussió. La presència de la ciutat, encara que mínima degut a les maniobres citades (amb prou feines van poder entrar 3 dotzenes de veïns), era massa inquietant per l'alcalde i els seus cerifens, gens avesats a afrontar-la.

Quan això es va decidir, amb la protesta dels veïns, aquests varen marxar de la sala. I tot seguit, dins mateix de l'Ajuntament, es desplegaren unes pancartes amb inscripcions semblants a les de les viseres i va començar una manifestació silenciosa d'unes 400 persones, homes, dones (moltes dones), nens, joves, vells, per la galeria, l'escala d'honor i, ja en cop fora, per la plaça de Sant Jaume i el carrer de Fernando cap a la Rambla. Allà els esperaven dos "jeeps" de la policia. Hi va haver discussió amb els policies i finalment la manifestació es va dissoldre.

Al ple municipal del dia 10 de maig i al carrer va quedar constàtat que els barcelonins no accepten la dictadura, que estan disposats a prosseguir la lluita pels seus drets, per imposar solucions justes als problemes de la ciutat, solucions en benefici de tots els ciutadans.

SOLIDARITAT INTERNACIONAL

La Confederació Internacional de Sindicats Europeus ha fet, amb motiu del 1er de maig, una declaració molt vigorosa contra els processos a Espanya i el caràcter feixista del règim espanyol. Reiteren la seva oposició a l'ingrés de l'Espanya franquista al Mercat Comú.

S'ha creat als Estats Units un Comità d'ajut als represaliats d'Espanya, molt centrat ara en el procés Camacho. Hi figuren l'ex-ministre de Justícia, Clark, i la nostra camarada ANGELA DAVIS, que no oblida la solidaritat rebuda des d'Espanya durant el seu empresonament.

UNIVERSITAT Nous plans d'estudi i Estatut del professorat

Primeres respostes a l'agressió

L'opció del règim franquista a la Universitat espanyola és clara. La dictadura ha imposat el caos a la Universitat amb la seva política d'agressió i degradació constant. En finalitzar l'actual curs acadèmic el règim es llança a la implantació de dos instruments fonamentals per tal de prosseguir amb la seva "reforma educativa". Els Plans d'Estudi i l'Estatut del Professorat són els fills legítims de la Llei General d'Educació i neixen amb la mateixa fi: DESMASSIFICAR LA UNIVERSITAT I RECÒMPOSAR LA UNIVERSITAT D'ELITES. Aquest ha estat i és l'objectiu de la Llei General d'Educació.

Els nous Plans d'Estudi van a ésser aplicats immediatament, des d'ara, i a nivell de tot l'Estat espanyol. L'elaboració "clandestina" per part de la Direcció General d'Universitats ha estat ja un primer factor d'indignació entre els estudiants i amplis sectors del professorat. Els nous plans d'estudi constitueixen l'exacerbació de les mesures selectives i de "numerus clausus".

La imposició del sistema de cicles (graduats, llicenciats, doctors) suposa l'intent de jerarquitzar l'estament universitari.

En els nous plans desapareixen les assignatures optatives, es suprimeixen assignatures i departaments sencers.

En aquests darrers dies ha saltat a la llum pública el rebuig d'aquests plans d'estudi per part dels estudiants i professors. A Filosofia i Lletres es va rebutjar el"nou" pla -medieval, en realitat- que suprimia desenes d'assignatures optatives (sociologia, història contemporània, català, lingüística..), establia les barreres selectives i ressuscitava les assignatures tipus "Filosofia de la Història", "Metafísica", "Història de la religió"...

A la Secció de Físiques de Barcelona tres-cents estudiants han dirigit una lletra al Rector en la que denuncien el pla, que suprimeix als departaments de Mecànica Analítica, Relativitat, Òptica, etc. i que pressuposa la hipoteca definitiva d'una investigació nacional i sumir se en el creixent pagament de royalties estrangers (9.590 milions de pessetes el 1969).

Això, unit a l'Estatut de Professorat que significa l'eliminació selectiva i dràstica dels professors no numeraris, constitueixen els trets essencials de l'intent d'aplicació de la Llei General d'Educació. Professors, estudiants i tots els sectors democràtics del país estan interessats en aquesta batalla. La batalla ja ha començat a Santiago, Madrid, Barcelona, F.N.N.; són els primers balbuceigs d'una àmplia ofensiva contra el Ministeri, contra la dictadura.

LA CRISI DE L'ENSENYAMENT EN EL CAPITALISME ACTUAL

S'ha celebrat aquest maig la Primera Conferència de Professors Comunistes de les universitats espanyoles, que ha donat a la publicitat una "Proposta de bases de discussió". Publiquem un fragment introductori d'aquest document pel seu interès general.

La Universitat espanyola viu des de fa uns anys en la contradicció de l'ensenyament i en la crisi de cultura o civilització característiques del capitalisme monopolista d'estat, o capitalisme imperialista. La contradicció de l'ensenyament en aquest sistema és una manifestació específica de la contradicció general entre el desenrotllament de les forces productives i les relacions de producció: en aquest camp de l'ensenyament, els fenòmens antagònicament oposats són, d'una banda, la força de treball juvenil alliberada pel maquinisme generalitzat i per l'automatització incipient, i , de l'altra, la necessitat de no permetre el desenvolupament social, cultural i polític d'aquesta força de treball alliberada a fi de preservar les relacions de propietat i de poder existents. La primera força de la contradicció es manifesta en un impuls popular creixent cap a l'adquisició de coneixement, en una "demanda d'instrucció" creixent, com se sol dir usant un estret lèxic econòmic; la segona, en un intent d'afeblir restrictivament aquell impuls, d'apagar el sentit revolucionari (antagònic de les relacions de producció vigents) que posseeix aquella "demanda d'instrucció" i de canalitzar-la en un sentit funcional al sistema.

Efectivament: malgrat l'augment absolut de la població escolar en general i del nombre d'estudiants en particular, que tendeix a produir condicions d'ensenyament generalitzat, les classes dominants dels països capitalistes avançats (anomenant així els que, amb diversos graus d'importància, formen part de manera més o menys activa del sistema de l'imperialisme mundial) practiquen una política d'ensenyament restrictiva. La restricció, esterilitzadora de forces productives, consisteix principalment en impedir que la població accedeixi a tots els coneixements i a totes les capacitats creadores de què seria capaç ja avui - tenint en compte la productivitat del treball a les societats considerades -, si això fos compatible amb unes relacions de producció destinades a l'obtenció de beneficis privats, a la valorització de capitals. Les relacions de producció vigents són incompatibles amb un desenrotllament vital i intel.lectual dels individus que no estigui justificat per la seva més gran explotabilitat. Per aquesta raó els seus administradors -els governs capitalistes - frenen l'expansió possible dels estudis superiors, encara que fingeixin demagògicament ampliar-los. Al mateix temps, aprofiten aquesta esterilització de la productivitat humana - no estretament econòmica - , que avui és ja evident, per intentar reforçar la interiorització de la positura d'inferioritat i subordinació a què es veuen sotmeses les masses populars.

Aquesta política restrictiva implica la completa alienació de la pràctica científica, que cada vegada és menys productora de riquesa genèrica i més productora i reproductora de capital, de la contradictòria riquesa específica del capitalisme; i implica també la mercantilització universal de la resta de la subcultura acadèmica i superior (arts no populars o tradicionals, etc.): mentrestant,la brutalitat dels processos de concentració i acumulació destrueix les cultures populars i, juntament amb el manteniment repressiu d'una divisió del treball ja innecessària (la de la tradició manufacturera autoritària), impedeix el creixement d'una cultura bàsica del treball modern, una cultura proletària,únic origen possible de les futures cultures socialistes.

Malgrat el retard de l'estat espanyol en el bloc imperialista,la política d'ensenyament del govern de Franco, i especialment la Llei General d'Educació(LGE) són una clara realització per a Espanya del projecte descrit de les grans burgesies imperialistes davant la contradicció de l'ensenyament en el capitalisme avançat.

En defensa dels col.legis professionals

El projecte de llei governamental contra els Col.legis professionals està suscitant una àmplia i poderosa resposta de masses entre els professionals i en el conjunt de la població. Diàriament la premsa es fa ressò de les resolucions de les Juntes i assemblees de diversos Col.legis a tot el país, fins i tot aquells que es venien considerant com a més conservadors, que s'alcen en defensa dels seus drets.

La nota de la Junta del Col.legi d'Enginyers de Barcelona assenyala amb encert: "Fóra difícil entendre la intenció del projecte de llei sense tenir en compte les posicions preses pels diferents Col.legis en els darrers temps: crítiques a la Llei d'Educació, a les actuacions urbanístiques dels Ajuntaments, en sulsiades del pont de Molins de Rei, Congrés de l'Advocacia de León, etc."

Aquest obert i unitari enfrontament dels sectors professionals amb el règim (enfrontament que es produeix a molt distints nivells) és fruit de les profundes transformacions que es vénen verificant en aquests medis, cada dia més apartats dels centres de decisió i poder i el grau d'assalarització dels quals va en augment, juntament a l'agudització de la crisi de les professions liberals, a la seva sensibilització cada dia més gran envers els problemes ciutadans, envers la corrupció administrativa, per la falta de llibertats, contra la repressió, etc.

La importància de la mobilització d'aquests sectors professionals contra la dictadura s'amida no solament per la seva significació en la vida del país, sinó també pel seu nombre: 7.000 col.legiats al Col.legi de Metges, 4.100 advocats, 2.500 aparelladors, 1.000 arquitectes, més de 700 economistes... i això no més a Catalunya i les Balears.

La lluita contra el projecte de llei apareix lligada a una altra sèrie d'objectius més específics de cada col.legi i a les lluites de la classe obrera, dels estudiants, de les masses populars a les barriades, etc.

LA DEFENSA DELS COL.LEGIS PROFESSIONALS CONTRA EL PROJECTE DE LLEI FRANQUISTA NO PERTANY ÚNICAMENT ALS PROFESSIONALS SINÓ QUE CONSTITUEIX UN IMPORTANT DEURE DE TOT EL MOVIMENT DEMOCRÀTIC I POPULAR.

Cal constatar que el recolzament als professionals en aquesta important lluita és encara molt deficient i és necessari realitzar un seriós esforç per tal que la classe obrera a les fàbriques, els estudiants, les masses populars a les barriades, el conjunt de la població, facin seva aquesta lluita, exigeixin la retirada del projecte de llei feixista, sostinguin la decidida actitud dels professionals.

El mateix que els pronunciaments dels Col.legis professionals a favor de la classe obrera i de les masses populars, dels universitaris, formen part de la lluita de tot el poble per la llibertat, la defensa ara dels professionals enfront dels atacs de la dictadura per part de les més àmplies masses i en primer lloc per la classe obrera, enfortirà els vincles entre les Forces del Treball i les Forces de la Cultura, en la batalla per liquidar la dictadura i conquerir la Democràcia.

S'HA REUNIT LA Coordinadora General de CC.OO.

Recentment s'ha reunit la Coordinadora General de Comissions Obreres amb la participació de representants d'Andalusia, Aragó, Astúries, Catalunya, Galícia, Euskadi, Madrid i Centre. S'ha procedit a l'anàlisi de la situació actual, caracteritzada per un notable increment i extensió de les lluites i s'han marcat les perspectives que ajudin a fer realitat la Vaga General.

D'aquesta important reunió, n'ha sortit un comunicat, amb data 16 de maig, on es recullen les victòries assolides, l'avanç i generalització dels aturs i vagues i el reforçament de la unitat obrera. El comunicat evidencia el caràcter reivindicatiu, econòmic, social i solidari dels avenços aconseguits i valora el paper que en les lluites juga la utilització de les possibilitats legals unides a l'acció extralegal i s'estén en aquest punt per explicar com la desconfiança o el menyspreu d'aquesta utilització són la causa dels retards en algunes zones.

La Coordinadora assenyala que la reunió es celebra en acabar la setmana més conflictiva de l'any, en la qual, oficialment, es reconeix la pèrdua de 1.200.000 hores de treball en aturs i vagues. Constata que a Catalunya es prossegueix l'avanç de la lluita, sense interrupció, després del gran enfrontament dels treballadors de Catalunya amb el règim i la patronal arran dels fets de Sant Adrià, que ja va anar precedit d'accions a moltes empreses. Assenyala els progressos en altres llocs d'Espanya, a Biscaia i Guipúscoa amb les lluites més importants dels darrers anys, a Navarra, a Madrid, a Múrcia i Córdova...

Després de remarcar la coincidència d'aquestes grans lluites obreres amb les d'estudiants, ensenyants, professionals diversos i les accions populars a barris i pobles i de denunciar la falsedat i demagògia de l'anomenat Congrés Sindical, el comunicat fa una enèrgica denúncia de la repressió franquista i crida a lluitar-hi en contra, a exigir la llibertat de tots els dirigents sindicalistes, citant particularment Camacho i els seus companys, Pillado, Pedro León, els dirigents d'USO i UGT.

La Coordinadora General de Comissions Obreres crida finalment els treballadors de tots els pobles de l'estat espanyol a accelerar el procés de lluita a tot arreu, per totes les reivindicacions, contra els descomptes i impostos, pel dret de vaga i manifestació, pels drets sindicals i polítics, per la llibertat.

Aquesta ha estat, pel seu abast i pels moments en què s'ha realitzat, una important reunió que ha d'afavorir les immillorables condicions de lluita d'avui i contribuir a la coordinació necessària per la vaga general.